

Utorok 20. februára 2018

Piesne: ES č. 21, 112

Text: L 5, 33 – 39

„33Oni Mu však povedali: Jánovi učeníci sa často postia a modlia, podobne aj učeníci farizejov, a Tvoji jedia a pijú! 34Ale Ježiš im povedal: Či môžete prinútiť ženíchových družbov, aby sa postili, kým je ženích s nimi? 35Prídu však dni, keď im vezmú ženícha, v tie dni sa budú postiť. 36Povedal im aj podobenstvo: Nikto neodtrhne záplatu z nového rúcha, aby zaplátal ňou staré, lebo keď potrhá aj nové, a na staré sa ani nehodí záplata z nového. 37A nikto nevlieva nové víno do starých nádob, lebo keď nové víno roztrhne nádoby, a aj ono vytečie, aj nádoby sa skazia. 38Ale nové víno treba vliať do nových nádob [a oboje sa zachová]. 39A nikto, kto pije staré, nechce nové, lebo povie: Staré je dobré!“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Nám kresťanom nepadne dobre, ak sa sezóna plesov vlečie aj cez pôstnu dobu. Poznáme to: akoby čas na svetskú veselosť, okázalé slávnosti, drahé šaty a dôstojné obleky jednoducho nebol dosť dlhý. Iste, svet ťažko pochopí, prečo je pre nás veriacich nevyhnutné pôstny čas prežiť v tichosti. Smrť Krista a s tým spojené veci im totiž nič nehovoria. Nevieme si dobre predstaviť, čo by to bolo, keby sa tak isto kresťania počas pôstu nestíšili, nesklonili k pokániu, nesvätili tichý pôstny čas, ale rovnako ako tento svet by naďalej konali zábavy a plesy, akoby sa nič výnimočné z dejín spásy človeka nepripomínalo. Učeníkom Pána Ježiša vyčítali, že sa nepostia. Že aj keby tak mali robiť (lebo tak činia aj Jánovi učeníci, ba dokonca aj učeníci farizejov), oni jedia a pijú, veselia sa. Pán Ježiš odpovedá na tieto obvinenia veľmi múdrom a duchovne hlbokým spôsobom. Povie krátke podobenstvo o ženíchovi a družboch, ktorí sa prirodzene veselia, kým je ženích medzi nimi. Rovnako prirodzene sa budú postiť vo chvíľu, keď ženích s nimi už viac nebude. Logickosť a priamosť tohto krátkeho podobenstva je priam zarážajúca. A dotýka sa aj nášho vnímania a chápania pôstu. Pôst totiž nie je iba odriekanie si niečoho. Podstatou postenia sa nie je, že my niečo konáme. Podstatou postenia sa je uvedomovanie si svojho duchovného života. Uvedomovanie si svojich hriechov, svojej nehodnosti a duchovnej biedy. Je to spoznávanie že Kristus je na míle vzdialený môjmu srdcu. A keďže nie je pri mne, keďže Ho moje hriešne srdce odmieta a utieklo od Neho – potom mám v smútku, pokore a pokání prežiť pôstne dni. „Keď im vezmú ženícha...“ – nie sú iba slová, ktoré hovoria o Kristovom utrpení a rovnako nehovoria iba o dobe, keď učeníci po vstúpení mali svetom kráčať sami. Hovorí o tom, že srdce má byť smutné, ak nemá Krista, a naopak, smutné byť nemôže, ak je Kristus v ňom. Čo teda znamená pôst? – uvedomenie si,

že som sa vzdialil Kristovi, a tak potrebujem pokánie, a postenie sa, aby sa Kristus znova navrátil do stredu môjho života a do srdca. Amen.

Modlitba:

„Zmiluj sa, Kriste, nad nami, zhliadni na nás a buď s nami, oroduj u Otca za nás a na pokánie daruj čas.“ (ES č. 157, 3) Amen.

Mgr. Martina Rumanová, zborová farárka v CZ ECAV Velký Krtíš